

Josep Ma. Subirachs.
«A David», 1989.

UNA IMPORTANT REPRESENTACIÓ DE LA PINTURA CATALANA ACTUAL COMMEMORA LA REVOLUCIÓ FRANCESA

17 pintors catalans i la Revolució Francesa

Dins dels actes culturals organitzats per l'Institut Francès de Barcelona que celebren el bicentenari de la Revolució Francesa, una singular exposició aplega, fins al pròxim 2 de juny, obra original de 17 pintors catalans.

Salvador Rodés

Reunir disset artistes significatius de la millor pintura catalana actual no ha estat un acte gratuït ni oportunista. Ben al contrari, té una especial valoració perquè la major part dels pintors que ara exposen han estat becaris de l'Institut Francès durant uns anys tan foscos i difícils per a qualsevol tipus d'expressió cultural, com va significar la dictadura franquista. França ha estat sempre el símbol de la llibertat i dels valors culturals tan volguts

entre nosaltres, el seu veïnatge en una època de prohibicions i barbaritats de tota mena ha estat providencial per a molts, quan no el territori indispensable on les esperances de llibertat es fonamentaven en realitats tan pròximes.

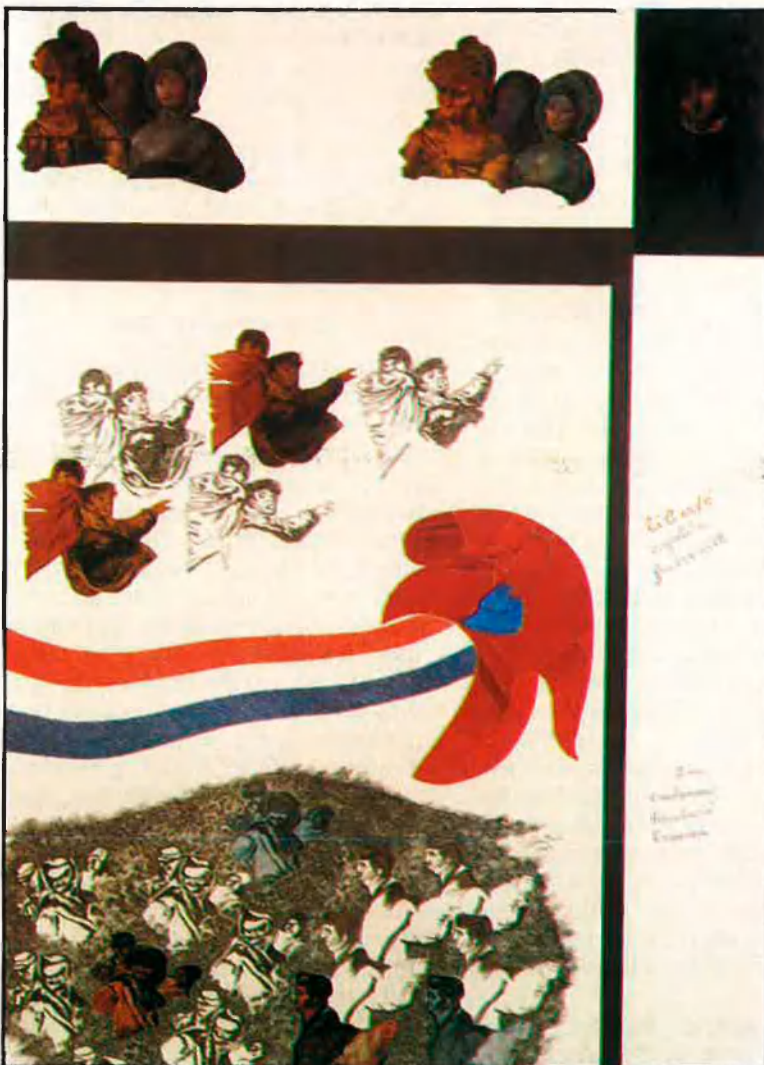
París, com a capital cultural de l'Europa lliure, va ser llavors més que mai l'indret on artistes i intel·lectuals podien connectar amb les avantguardes artístiques que la guerra civil espanyola escapçà. Els artistes que ara exposen van poder ampliar estudis i fer estades a la França democràtica i al

gran aparador de l'art que és París, gràcies a l'ajuda que els oferia l'Institut Francès en forma de beques. Una doble significació quant a reconeixement i bona memòria té aquesta exposició per part dels artistes participants i de l'Institut Francès, perquè serveix per a comprovar que els seus esforços no han estat infructuosos.

No és, doncs, estrany que per a aquests artistes, l'encàrrec de fer una obra tenint com a tema la Revolució Francesa no hagi estat un motiu ni difícil ni tractat amb superficialitat. Efectivament, tot i la gran varietat es-

Dalt, a l'esquerra, Josep Guinovart, «Al temps de Xiorcaled», 1989. A la dreta, Francesc Todó, «200 aniversari de la Revolució Francesa», 1989. Esther Boix, «Liberté, Egalité, Fraternité», 1989.

tilística i conceptual, cada un dels disset artistes ha fet una obra expressiva i rica, tant de contingut com positivament, alhora que són característiques de la seva personal creació.

Alguns dels pintors han fet servir els colors de la senyera francesa com a motiu emblemàtic de les seves composicions. És el cas de les obres de Joan Josep Tharrats, Ràfols-Casamada, Joan Picon, Robert Llimós Hernández-Pijuan o Daniel Argimón. D'altres s'han mostrat més narratius i lírics a partir de figures simbòliques de la revolució francesa com fan Salvador Alibau, Maria Girona, Grau-Garriga, Guinovart o Joan Pere Viladecans, o reinterpretant la iconografia revolucionària a través del seu estil personal com fan August Puig, Benet Rossell, Josep Ma. Subirachs i Francesc Todó.

Tot plegat fa d'aquesta una magnífica exposició, que ha pogut reunir la gran majoria dels pintors catalans actuals, gràcies a l'especial cura que ha posat Jacques Bover, secretari general de l'Institut Francès i a la seva amistat amb els artistes participants, i que a partir de juny visitarà diverses ciutats de Catalunya, Lisboa i altres ciutats de l'estat espanyol i França, on portarà aquest bon exemple del flux constant dels nostres artistes cap al país veí i de la influència i vinculació de la seva cultura, fruit de la revolució burgesa, que en la nostra societat sempre ha estat latent i admirada. □